

ÎNDRĂZNEATA

ESCAPADE PENTRU O
VIAȚĂ DE AVENTURI
EPICE

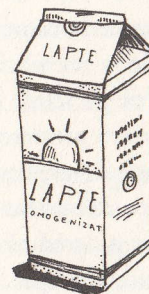
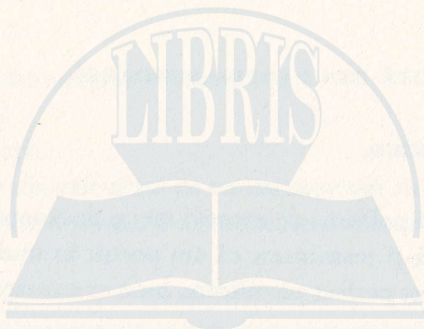
CAROLINE PAUL

ILUSTRATĂ de WENDY MACNAUGHTON

AVERTISMENT: Multe dintre întâmplările trăite de autoare în această carte implică pericole inerente și pot conduce la accidente grave sau chiar fatale. Una dintre încercări – cățărarea pe podul Golden Gate – e de asemenea ilegală și n-ar trebui întreprinsă. Cititorii nu ar trebui să se aventureze în niciuna dintre aceste situații fără instruire profesionistă, un antrenament corespunzător și o supraveghere adecvată. Nici editorul și nici autoarea nu își asumă vreo responsabilitate pentru eventualele accidente suferite de cititor.

CUPRINS

- 7 Visează îndrăzneț
și transformă visul în realitate
- 24 Chiar dacă oamenii râd
(mai ales dacă râd)
- 42 Doar pune un picior în fața celuiilalt
- 58 Țintește sus! Dar, uneori, nu prea sus
- 76 Orice se ridică ar putea să cadă
- 98 E întuneric beznă, dar tot poți să-ți găsești drumul
- 112 Ups! Gheață subțire!
- 130 Nu contează ce spui, contează ce faci
- 148 Planifică temeinic, apoi așteaptă-te la neașteptat
- 164 Unde e fum, e și foc, și câteodată pisicuțe
- 182 Epilog
- 183 Mulțumiri

CAPITOLUL I

WISEAZĂ ÎNDRĂZNEȚ ȘI TRANSFORMĂ VISUL ÎN REALITATE

Când aveam 13 ani, am citit despre o ciudată cursă cu bărci. Bărcile erau construcții elaborate – nave cu zbatouri, goelete, bărci cu vâsle – care aveau un lucru în comun. Erau ținute la suprafață de cutii de lapte.

Nu eram marinar. Nu eram o fanatică a cutiilor de lapte. Dar dintr-un motiv sau altul m-am îndrăgostit de ideea asta. Voiam să construiesc o barcă din cutii de lapte. Mai exact, o navă piraterească din cutii de lapte. Îmi imaginam un vas cu trei catarge, cu o scândură ieșind în exterior în-

tr-o parte (bineînțeleles) și o uriașă provă curbată care se termina într-un cap de vultur. Așa că m-am apucat să strâng cutii de lapte. Am strâns de la cantina școlii. Am strâns de la prieteni. Am strâns de la membrii familiei. M-am obișnuit repede cu expresia de pe fețele lor când le explicam că voiam să construiesc o navă piraterească din cutii de lapte. De fapt, era o combinație de expresii, amestecate într-una singură. Hahaha, ce idee nebunească, se citea în expresia lor. Și: Succes, fetiço, dar nu cred că o să se întâmple. Și: Ei bine, măcar scap de cutiile de lapte. Apoi, chiar la sfârșitul acestui dans conga facial, surprindeam mereu altceva. De fapt, pare **DISTRACTIV**. Aș vrea și eu să pot face asta, exclama ultima căutătură.

Poți și tu, ar fi trebuit să răspund. Dar e greu s-o contracizi pe bucătăreasa masivă de la cantină, care miroase a felii

EROINĂ!

Laura Dekker mai avea o lună până împlinea 15 ani când a pornit în 2010 într-o călătorie pe Guppy, o barcă pe care ea și tatăl ei o remodelaseră împreună. Scopul ei? Să devină cea mai tânără persoană care face ocolul lumii de una singură.

Scepticii, ba chiar și autoritățile olandeze, au încercat să intervină, susținând că era prea tânără. Ea a pornit oricum, oprindu-se în insule și porturi, navigând cu îndemânare prin furtuni și mări involburate.

Un an și jumătate mai târziu, făcuse cu succes înconjurul lumii. Și știi ce? A continuat să navigheze. Astăzi, trăiește pe Guppy, iar aventurile ei continuă.

EA SPUNE

„Aventura merită efortul prin ea însăși.”

– **Amelia Earhart**, pilot

de șuncă și fulgi de ovăz. N-am spus nimic. Dar înțelegeam sentimentul.

Fuseam un copil timid și sperios. Multe lucruri mă înfricoșau. Copiii mai mari. Clasa a II-a. Bătrâna de vizavi. A fi ridicată în picioare în clasă. Cartea *Regele tuturilor sălbăticiunilor* la apus. Felul în care se intersectau oasele din mâna mea.

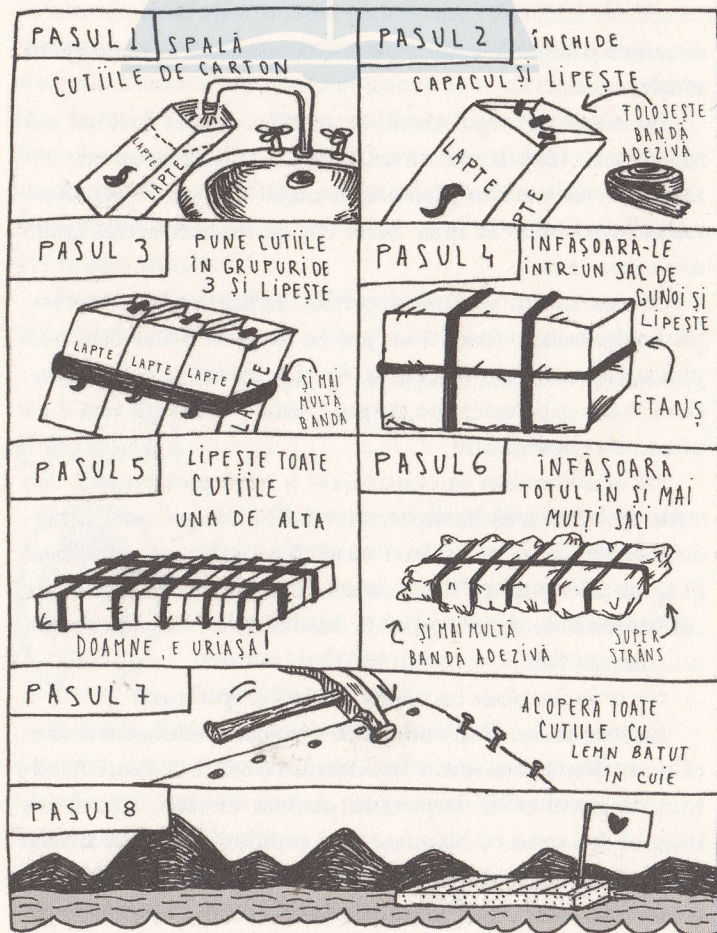
Teama era un sentiment teribil, ca scufundatul în nisipuri mișcătoare. Aveam un gol în stomac, mi se înmuiau picioarele, simțeam înțepături în cap. Frica era o experiență care-mi cuprindea tot corpul. Pentru un copil timid ca mine, era copleșitoare.

Iar acum voiam să construiesc o navă piraterească din cutii de lapte și să navighez cu ea de-a lungul unei întinderi de apă. Am menționat oare că nu știam să navighez? Și spun „să navighez” într-un sens larg. Vreau de fapt să zic „să fiu trasă de curent până la destinație”. Nici măcar asta nu știam să fac.

Ce se întâmplase cu copila timidă și sperioasă?

Era tot acolo. Dar undeva pe drum îmi dădusem seama că nu se distra prea mult. Îmi doream o viață de Mari Aventuri, de genul celor despre care citisem în cărți. Așa că am început să-i spun cu blândețe fetei timide și sperioase să facă un pas în spate și să-i facă loc fetei aventuroase care era și ea acolo. Fata care chiar își dorea să fie la cârma unei nave piraterești din cutii de lapte.

CUM SĂ CONSTRUIEȘTI O BARCĂ DIN CUTII DE LAPTE

EROINE

Vâslirea pe apele repezi ale Marelui Canion e suficient de captivantă, dar ce zici de parcurgerea celor 500 km de valuri monstruoase și vârtejuri pe

o tăbliță? **Julie Munger, Kelley Kalafatich și Rebecca Rusch** și-au pus costume de neopren și aripioare și, trăgând după ele propriile provizii timp de 19 zile, în noiembrie 2001, au devenit primii oameni care au făcut „hydrospeed” pe această impunătoare fâșie de apă albă.

Unde își ține materialele un constructor de bărci? Sub pat, bineînțeles. După o lună strânsesem niște cutii de lapte. După două luni aveam și mai multe. După trei luni s-a instalat un miros ciudat. Nu îmi trecuse prin cap că trebuia să o clătesc pe vreuna! După patru luni eram mândra posedoare a 167 de cutii de lapte (acum curate). Eram pregătită.

Am lipit capacele tuturor cutiilor. Le-am legat în grupuri de câte trei și am înfășurat fiecare grup într-un sac de gunoi. Am lipit sacul de gunoi și apoi l-am băgat în alt sac de gunoi. Nu știam prea multe despre flotabilitate, dar știam că atâta vreme cât nu lăsam apa să intre, cutiile de lapte aveau să plutească – ca orice constructor de bărci inteligent, testasem asta înainte de a începe. Dar aici s-a terminat inteligența mea. Pentru că trecusem cu vederea un element crucial: nu mă pricepeam să construiesc nimic; nu eram îndemnatică. Mai mult, nici tata nu era îndemnatic.

Însă tata s-a băgat. Nu a râs când i-am spus de planul meu. Mă rog, a chicotit un pic, bineînțeles. Dar i-a plăcut ideea. Aprecia ideile ciudate, aveam să aflu mai târziu. Îi

plăcea acupunctura înainte ca aceasta să devină o procedură medicală acceptată. Credea în clarvăzători. Credea că e posibil să vorbești cu animalele, dacă îți pui mintea. Tata nu era ciudat în sine. Era un bancher care purta cravate și pantofi lucioși la muncă și bea un martini când ajungea acasă. Dar la acea vreme nu știam că îi plăcea ideea cu nava piraterească din cutii de lapte pentru că era ciudată. Credeam că îi plăcea pentru că era mișto. Iar el m-a lăsat să cred asta. Nu cred că ar fi contat dacă aș fi știut. Eram nebună după tata, iar construirea unei bărci alături de el însemna că urma să ne petrecem timpul împreună. Asta mi se părea o parte esențială a aventurii.

Nu știam cum să construiesc o barcă, el nu știa cum să construiască o barcă. Cumva, mi-am închipuit că asta însemna că o barcă avea să fie construită, ca și cum părțile goale din mințile noastre în care ar fi trebuit să se afle cunoștințele necesare pentru construirea unei bărci erau acum atât de uriașe, încât ar fi aspirat în mod automat informația. Din păcate, nu era cazul.

O navă piraterească a ieșit rapid din discuție. Vas cu zburituri? Nu. Barcă cu vâsle? Nici. Tata și cu mine ne-am oprit la ceea ce majoritatea oamenilor ar numi un „pătrat”. Noi am numit-o „plută”. Am îngrămădit cutiile de lapte pe o bucată de placaj de mărimea unui pat dublu. Am pus altă bucată de placaj deasupra. Am bătut în cuie șipci de lemn de-a lungul fiecărei laturi. Am avut nevoie cam de 15 cuie în total. Am numit-o HMS* Omogenizat. Era minunată.

Am invitat-o pe sora mea, Alexandra, în călătoria inau-gurală, care urma să aibă loc pe râul din localitate. Sora mea și cu mine eram ca orice altă pereche de surori: ne certam,

* De la Her Majesty's Ship, adică Nava Maiestății Sale, prefix folosit pentru nave în cadrul anumitor monarhii. (n.t.)

faceam schimb de haine, câteodată ne pâram, câteodată ne păstram secretele, râdeam împreună până la sughițuri și întinderi de mușchi abdominali, plângeam cu ușurință una în fața celeilalte. Spre deosebire de majoritatea sorerilor, ne-am născut în aceeași zi, la două minute distanță. Eram gemene.

Semănam suficient de mult ca oamenii să ne strige Fetele, ca și cum eram o singură entitate, fără nume separate. Dar nu eram identice, ceea ce însemna că, de asemenea, oamenii ne comparau adesea. A fi comparată era ca și cum ai da tot timpul probă pentru rolul principal într-o piesă de teatru de la școală. Cine avea să-și vadă numele cap de afiș? Cine urma să aibă parte de atenție? Din aceste motive, nu mă înnebuneam după ideea de gemene la vremea aceea (ca adult, o ador). Dar a fi geamănă contribuia la bravada mea cu nava piraterească. Eram hotărâtă să mă deosebesc de sora mea. Odată ce barca avea să fie construită, nu aș mai fi fost doar o parte din Fetele. Aș fi fost căpitan. Al unui pătrat. Făcut din cutii de lapte. Să te văd cum bați așa ceva, Lume! I-am oferit surorii mele gemene prestigiosul post de secund. Nu prea știam ce face un secund, și nici ea, dar tot a fost de acord. A pus câteva întrebări tehnice, de exemplu cum avea să se miște pluta.

Era o întrebare bună. Ia-l de unde nu-i pe vasul cu trei catarge din planul meu inițial.

„Vâsle de canoe”, am spus.

„OK”, a zis ea, mulțumită.

Te-ai gândi că ar fi putut pune și alte întrebări. Dar avea încredere în mine, așa cum și eu aveam încredere în ea. Indiferent cât ne certam, sau plângeam, sau încercam să ne distanțăm una de alta, aveam o conexiune profundă care venea din faptul că eram făcute din același material genetic. Aș fi urmat-o oriunde. Ea m-ar fi urmat oriunde. Chiar dacă era o prostie. Chiar dacă era în josul râului din localitate.